

A Prelátus 2011. decemberi levele

Decemberi levelében a Prelátus arra buzdít, hogy az adventi időt és a Szeplőtelen Fogantatás ünnepét jól megélve készüljünk az Úr születésére.

2011.12.10.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Elkezdődött az adventi időszak, amely megújult reményre hív minket: nem pillanatnyi, múlékony reményre, hanem olyan bizalomra,

amely biztos, mivel Istentől ered. Ez az örömteli várakozás, amely a Karácsonyt megelőző hetek sajátossága, **azon keresztény ember alapvető beállítottsága, aki gyümölcsöző módon akarja megélni az újabb találkozást Azzal, aki eljön, hogy közöttünk lakjon: Jézus Krisztussal, Isten emberré lett Fiával.**[1]

Múlt vasárnap a szentmise olvasmányában Izajás próféta szavait olvastuk, akit fájdalommal tölt el a választott nép helyzete. A nép tagjai megkeményítették szívüket és elfordultak Istentől, ezért a próféta az Úrhoz fordul, és azt kéri tőle, hogy térítse meg őket: *Fordulj felénk újra, a te szolgálóidért, örökrészed törzseiért. (...) Ó, bárcsak széttépnéd az eget és leszálnál! Színed előtt megolvadnának a hegyek.* [2] Ez a kiáltás gyakran újra felhangzik e hetek során, és az Egyház szavára figyelve mi is

őszintén ismételjük: *veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi tuæ*;[3] Jöjj, Urunk, ne késlekedj!
Oldozd fel választott népedet a bűntől! A liturgia biztosít róla: *csakhamar eljön Urunk és Királyunk: neve Emmánuel lesz, mert ő a velünk lakó Isten.*[4] Így van: **az Úr eljön, hogy tehetetlenségé csökkentse a gonosz hatalmát és mindazt, ami még távol tarthat minket Istentől, hogy visszavezessen minket a régi ragyogáshoz és a kezdeti atyasághoz.**[5]

Hányszor hívtuk már az Urat a szívünkben és szavainkkal: *veni, Domine Iesu*;[6] Jöjj el, Uram Jézus? Ízlelgessük e szentírási mondatot, amelyet a liturgia a Krisztus születését megelőző várakozásra vonatkoztat: *harmatozzatok, egek, onnan felülről, és ti, felhők, hullassátok közénk az Igazat! Nyílják meg a föld és teremje az Üdvözítőt!*[7] Kétezer évvel ezelőtt megnyílt az ég,

hogy a Megváltó eljöjjön a világba, és azóta ez mindennap megtörténik, amikor Jézus az Oltáriszentségben való szentségi jelenlétével közeledik hozzánk. Mindannyiunknak szélesre kell tárnunk a szívünket, hogy magunkba szívjuk ezt az isteni harmatot, amely hatékonyá akar tenni minket. Ezért úgy tudunk a legjobban készülni Jézus Krisztus lelki eljövetelére most Karácsonykor, hogy a lelkünket és testünket felkészítjük arra, hogy nap mint nap nagyobb odaadással fogadjuk be Őt a szentáldozásban. Hogy használsz ki az e napok kínálta alkalmakat? Mennyire vágysz rá, hogy az emberek befogadják az Urat? Kihasználod az utcák fényeit és díszeit, hogy imádkozz azért, hogy a teremtmények úgy válaszoljanak Istennek, ahogy megérdemli?

Az Atyánk arra buzdított minket, hogy használjuk ki ezeket a heteket, hogy ***a szívünkkel jászlat***

készítsünk Istenünknek.

Emlékeztek arra, amikor kicsik voltatok? Milyen lelkesen készítettük a betlehemet, a parafából készült hegyekkel, az apró házakkal és a kis figurákkal, akik körülállják a jászlat, ahol Isten meg akart születni! [8] Majd elidőzött egy gondolatnál, amely minden hívőre vonatkoztatható: ***jól tudom, hogy az idő múlásával a leányaim és fiaim napról napra egyre kisebbé válnak, mivel az Opus Dei olyan felnőtt keresztényeknek szól, akik Isten iránti szeretetből képesek gyermekké válni. Ezért nagyobb lelkesedéssel készítjük el a betlehemet a lelkünk mélyén, mint gyermekkorunkban. [9]***

E rendkívüli eseményről elmélkedve a Pápa arra buzdít, hogy gondolkodjunk el azon, hogy a ***prófécia beteljesülése, amely a betlehemi éjszakán kezdődik el, a***

**világ szemszögéből nézve
mérhetetlenül nagyobb és
alázatosabb, mint amire a próféta
szava következtetni enged.[10]**

Izajás és minden próféta csak
kémlelte azt, ami Karácsonykor
történt. E jövődőlés beteljesülése
sokkal nagyobb, mérhetetlen erővel
bír, mivel az Ige megtestesülése és
születése **áthidalta az Isten és az
ember közötti végtelen távolságot.**
Isten nem csupán lehajolt, ahogy a
zsoltárokból olvassuk, hanem
valóban „lejött”, belépett a világba,
egy lett közülünk, hogy
mindannyiunkat magához
vonzzon.[11] Ugyanakkor mindez a
lehető legmélyebb alázatossággal
történt: ez a végtelenül bölcs,
mindenható és örök Isten újszülött,
védtelen gyermekként ajánlja fel
magát nekünk, akinek emberi
karokra van szüksége, hogy
betakarják és szívekre, amelyek
valóban szeretik. Az imádság
csendjében, Isten jelenlétében a nap

folyamán, és amikor az
Oltáriszentségben magunkhoz
vesszük, nekünk is követnünk kell
azt a példát, amelyet Mária és József
a betlehemi éjszakán ad nekünk. Az,
hogy otthonainkban betlehemet
állítunk, kifejezi **a várakozásunkat,**
azt, hogy Isten közeledik hozzánk
(...), de azt is, hogy hálát adunk
Annak, aki a szegénységben és az
egyszerűségben osztozni akart
emberi sorsunkban.[12]

Szűz Mária Szeplőtelen
Fogantatásának küszöbön álló
ünnepére is készülünk. Gyermeki
szívünket különös öröm tölti el ezen
az ünnepen, mivel a Szűzanyában
tükröződni látjuk azt a nagyságot és
alázatosságot, amellyel a Fia lejött a
földre. A tisztaságos, teljesen szent
Szűz Mária, a legnagyobb
teremtmény nagysága... Oly nagy
Mária méltósága, hogy a
keresztények így kiáltanak hozzá:
nálad csak Isten nagyobb! A názáreti

Szűz alázatossága is páratlan, hiszen annak ellenére, hogy Isten a kezdetektől fogva kiválasztotta arra, hogy Isten Anyja legyen, az Úr szolgálólányának tekinti és hívja magát. Gyermekeim, mennyi mindent kell szüntelenül tanulnunk Édesanyánktól, és különösen most, az ünnepét megelőző napokban! Kérjük tőle, hogy ne felejtsük el, amit tőle tanultunk, és meg is éljük azt a gyakorlatban.

Emlékszem, hogy nyolcvan évvel ezelőtt, 1931-ben éppen e napokban történt, hogy Szent Josemaría megfogalmazott néhány gondolatot a rózsafüzér titkairól, amelyek azóta számtalan embernek segítettek a szemlélődés ösvényére lépni. Azt ajánlom nektek, hogy e napokban igyekezzetek nyugodtabban és figyelmesebben végezni ezt a Szűz Máriához fűződő áhítatgyakorlatot. Egy alkalommal egy kérdésre válaszolva az Atyánk így

fogalmazott: *a rózsafüzér nagyon kedves imádság Szűz Mária szemében, sok száz éve szerves részét képezi a katolikusok életének. Egyben az Úr és Édesanyja életének titkairól szóló elmélkedés is. Ezért tiszta szívemből ajánlom, olyan imádságként is, amelyet a család együtt végezhet, noha ne kötelezzétek a kis gyermekeiteket arra, hogy imádkozzák (...). Ha szeretnének a többiekkel tartani, csak nyugodtan; de ha nem, hagyjátok őket, idővel csatlakoznak majd hozzátok. Önként kell így tenniük.*^[13]

A lelkek szabadsága iránti nagy tisztelete által vezetve az Alapítónk hozzátette, hogy e téren – mint minden áhítatgyakorlatot illetően – mindenkinek a saját útját kell járnia. Majd hozzáfűzte: *ajánlottam egy módot, ahogy imádkozhatjátok a rózsafüzért, de nem mondom*

senkinek, hogy szükségszerűen így kell imádkoznia, hiszen sok különböző formája létezik. A lelkeknek, noha hasonlítanak egymásra, mind megvan a saját útjuk. A rózsafüzér és a többi áhítatgyakorlat terén kövesd azt az utat, amelyiket akarod. Ha egyetértesz, igyekezz röviden elmélkedni a rózsafüzért alkotó imádságokon, amelyeket az Egyház fűzött össze. Imádkozd nyugodtan a Miatyánkokat és Üdvözlégyeket. Ha elkalandozol, próbáld meg összeszedni magad, amennyire tudod. És ha az egész idő alatt szétszórt voltál, akkor is elimádkoztad: nagy szerenádott adtál Isten Anyja tiszteletére.[14]

Az adventi időben a rózsafüzér örvendetes titkai újra megelevenednek, főként az utolsó héten, amikor a liturgia fokozza a Karácsonyra való közvetlen előkészületet. Igyekezzünk különös

buzgalommal szemlélni őket. Hogy segítsenek nekem és nektek, idemásolom az Atyánk szavait, amelyekkel egy alkalommal e jelenetekről beszélt.

Idézzétek fel az örvendetes titkokat: elámulunk Jézus alázatossága láttán, aki semetipsum exinanivit formam servi accipiens: kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, olyan emberi testet, mint a miénk. Teste a bűnt leszámítva mindenben olyan, mint a miénk. Ez az alázatosság arra indítja, hogy a többi emberhez hasonlóan az Édesanyja méhében várja ki a születéséig hátralévő időt. Szemléljük az Édesanyát, aki megalázza magát és átkel a júdeai hegyeken, hogy meglátogassa az unokanővérét, Szent Erzsébetet. Szemléljük... és megindít minket az a szép jelenet, amelynek keretében megszületik a Magnificat. Aztán megszületik Jézus: épp úgy, mint

mi, csak szegényebb körülmények között: nincs neki hely a házban; kint, egy zugban születik meg. Non erat eis locus in diversorio: nem jutott nekik hely a szálláson. Noha Dávid királyi sarja, az Úr szegénynek akart születni és szegényen akart élni. És amikor az evangélisták a Szentlélek sugallatára elmesélik Jézus őseinek történetét, a családfában feltűnik néhány asszony, akik nem éppen az erényeikről ismertek, sőt néhányuk esetében ez enyhe kifejezés. Azért akarta így, hogy szeretet és megértés éljen bennünk, és Jézuson keresztül képesek legyünk megbocsátani az embereknek. Ezt követően látjuk, ahogy a Szent Szűz elmegy a Templomba, hogy megtisztuljon: amikor nála csak Isten tisztább! Az alázatosság példaképe! Ezzel szemben mi, akik tele vagyunk góggal... Végül az alázat e jelenetei után a lelkünk eltelik

nagylelkűséggel, hogy Isten dolgainak szenteljük magunkat, mint a gyermek Jézus – amikor háromnapi keresés után a Templomban találják rá –, hiszen erről szól az utolsó titok: nem tudjátok, hogy nekem Mennyei Atyám dolgaiban kell lennem?[15]

A Szeplőtelen Fogantatás ünnepét megelőző kilenced a Szűzanya iránti gyermeki szeretetünkről tanúskodik. Mindazonáltal ne felejtsük el, hogy sokkal fontosabb az, amit Máriától kapunk, mint az, amit mi felajánlunk neki. Szűz Mária lényegében egy mindannyiunknak szóló üzenetet közvetít (...). És mit mond nekünk Mária? Isten Igéjével szól hozzánk, aki a méhében öltött testet. Az ő „üzenete” nem más, mint Jézus, aki az egész élete. Jézusnak köszönhetően és általa Mária a szeplőtelenül fogantatott szűz. És amint Isten Fia értünk emberré lett, ő, az Édesanyja is

**mentes maradt értünk,
mindenkiért a bűntől, mintegy
Isten minden embernek szóló
üdvössége előlegeként.[16]**

Ha személyesen, odaadással éljük meg a Szeplőtelen Fogantatás kilencedét, nagyon jól felkészülünk a Karácsonyra. A kilenced ezenkívül – és erről bőven tanúskodik a tapasztalat – újabb alkalmat kínál az állandó személyes apostolkodásra. Szűz Mária mindig vonzza a lelkeket és Jézushoz vezeti őket. Igyekezzünk szilárdan egyesíteni ezt a két tényezőt, a Szűzanyához fűződő kapcsolatot és az apostoli buzgalmat, most és egész életünk során. Elmélkedjünk az Atyánk szavairól, amelyek rendkívüli erővel bírnak és olyan kihívást tárnak elénk, amelyre nap mint nap válaszolnunk kell. ***A világ olyan, mint egy nagy szomjazó száj, amely Krisztusra szomjazik, és mi, keresztények vagyunk a víz, amelynek***

***enyhítenie kell a szomját. Vár
ránk. Hol leszel holnap, hogy
lánggra lobbantsd Krisztus e tüzét
és szeretetét? Ha most nem él
benned a prozelitizmus vágya, az
rossz jel. Mindannyian a föld sara
vagyunk, de az Isteni Mester
kezében visszaadjuk szemük
világát az embereknek, akik
megvakultak és nem látják az
igazság ragyogását.[17]***

Novemberben elkezdődött a
Prelatúra állandó apostoli
tevékenysége Sri Lankán. Adjunk
hálát Istennek, amiért aznap, amikor
a fivéreitek megérkeztek, az
Oltáriszentség ott maradhatott az új
központ kápolnájában: egy újabb
tabernákulum a hatalmas Ázsiában!
A Szeplőtelen Szűz kezébe helyezem
e kezdeteket és az apostoli munka
terjedését, amelyen az ő
közbenjárásával fáradozunk oly sok
helyen.

Leányaim és fiaim: a lelkek várnak ránk, várnak rád. Igyekezzünk a Golgota Áldozatát mindennap szeretettel megélni. A spanyolországi vallásüldözés hónapjai után 1937. december 3-án nyílt először alkalma az Atyánknak, hogy a szentmisét minden szükséges liturgikus ruhát felöltve mutassa be. Hallottam, ahogy hálával telten beszélt mindarról a segítségről, amelyet attól az andorrai paptól kapott, akiért onnantól kezdve mindennap imádkozott az Úrhoz.

Imádkozzatok továbbra is a Pápáért és a szándékaiért, az Egyház kormányzásában segítségére lévő munkatársaiért és a nemrég afrikai útja lelki gyümölcseiért. És ne felejtsetek el kérni az Urat a sok szándékomért, amelyek – amint azt már sokszor mondtam nektek – mind Isten dicsőségére irányulnak.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket,

Atyátok

+ Javier

Róma, 2011. december 1.

[1] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2010. december 22.

[2] RÓMAI MISEKÖNYV: Advent 1. vasárnapja, *Olvasmány* (B) (*Iz* 63,17-19)

[3] IMAÓRÁK LITURGIÁJA: Advent 1. vasárnapja, *Napközi imaóra, délután*, Rövid válaszos zsoltár

[4] RÓMAI MISEKÖNYV: December 21., *Kezdőének* (vö. *Iz* 7,14; 8,10)

[5] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2010. december 22.

[6] *Jel* 22,20

[7] RÓMAI MISEKÖNYV: Advent 4.
vasárnapja, *Kezdőének (Iz 45,8)*

[8] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1973. december
25.

[9] *Ugyanott*

[10] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd az
Úr születésének ünnepén, 2010.
december 24.

[11] *Ugyanott*

[12] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2010. december 22.

[13] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövételről, 1972.
november 17.

[14] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövételről, 1972.
október 9.

[15] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1967. november 16.

[16] XVI. BENEDEK: A Szeplőtelen Szűz Mária képe előtt elhangzott beszéd, 2010. december 8.

[17] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1942. október 24.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2011-
decemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-decemberi-levele/) (2026.03.11.)